

Joan Fuster, *Literatura catalana contemporània* (1971)

Rusiñol no fou una excepció dins la línia dels escriptors burgesos del Vuitcents que es dedicaren a «combatre» la «burguesia». És la línia de Flaubert i de Balzac, de tots els *poètes maudits*, dels modernistes indígenes, del Maragall de l'«Ah, símbol de tota mitjanja, tu, Barcelona, m'has ben fotut!». Contra el «positivisme» dels llibres de caixa, artistes i escriptors alçaven els llibres de versos, per dir-ho així. Però aquests aferrissats enemics de la burgesia eren també burgesos, i no solament per la sang, sinó més encara per vinculació econòmica. Depenien de la pròpia classe, la qual els alimentava encara que els «condemnés», i ells la «condemnaven», però miraven de treure'n subsidis. Antiburgesos, segueixen sent burgesos. Per això, amb la seva «sàtira», no pretenen realment que desaparegui la burgesia. Només demanen que els burgesos —els «senyors Esteves»— siguin més sensibles a la «bellesa», a la «poesia», a l'«art». O, almenys, que paguin sense remolejar les despeses del nét artista. «Crítica de classe», aquesta literatura —entre nosaltres l'*auca*— és crítica interna: una crítica destinada a revitalitzar la burgesia, a espavilar-la amb pulles i insults. Volien aconseguir dels seus el reconeixement

---

de l'art i de l'artista. Josep Pla, referint-se a Rusiñol, ha ressaltat la voluntat «redemptorista» del pintor-literat. El que Rusiñol pretén «redimir» és la seva classe: la burgesia. I és lògic.